

DEĞİŞİM

YENİ NORMALİN
MİMARLIKTAKİ
YANSIMALARI

**NIPPON
PAINT**

M ARTI D MİMARLIK

OFİSLERİN YETERLİLİĞİ, OFİS MEKÂNLARININ BU TİP KOŞULLAR ALTINDA SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞİNİ GÖZ ÖNÜNE ALDIĞIMIZDA ÇALIŞMA BİÇİMİMİZDE NELER EKSİK KALDI? OFİS TASARIMLARIMIZ HAKKINDA NE SÖYLÜYOR BU DÖNEM?

DÜRRİN SÜER Biz kendi pratiğimizde çalışma ve ev alanlarımızı beş yıl önce çok yakınlaştırmış, ev ve ofisi karşılıklı iki komşu yapmıştık. Böylesi bir durumda bizim çalışma ortamımız değişmedi ama etkilendi tabii. Dünyada ve Türkiye’de, özellikle son yirmi beş otuz yıldır, her şey öylesine hızlanmış gidiyordu ki, insanlık her şeyin önünde, her şeyden değerli olarak kendini görerek, daha fazla, daha çok, daha büyük, daha hızlısına sahip olmaya çalışarak yol alıyordu. Pandemi bizi aniden durdurdu, sakinleştirdi. Bunun iyi olduğunu düşünüyorum.

Önce bir endişe, şaşkınlık hali yaşadık, sonra içinde bulunduğumuz durumu anlamaya çalıştık. Bu yavaşlık hissi beni çocukluğuma, geçmişe götürdü. Evle daha sıkı temasının olduğu zamanlara... Benim evle bağım çok zayıftır, çalışma yaşamı dışında hemen hemen tüm yaşamımız dışarıda geçiyordu, ama şimdi zorunlu olarak evde yaşıyoruz ve bu durumdan memnun olduğumu görüyorum. Bu zorunlu evde kalma dönemi sonlandıktan sonra eskisine göre daha çok evde yaşamak isteyeceğimi hissediyorum. Arkadaşlarımızla buluşurken ev ziyaretleri yapmaya başlayabiliriz yeniden 70’li yıllardaki gibi. Yaşamakta olduğumuz bu olağanüstü durumun dünya üzerindeki her şeyin biz insan-

lara ait olmadığının fark edilmesinde etkili olmasını umuyorum. Biraz daha yavaş, sakin, yeterince, ihtiyacımız kadar olgusunu canlandırmasının gerekli olduğu kanaatindeyim. Alışkanlıkları aniden değiştirmek zor ama doğanın, çevrenin, dostluk ve aile bağlarının önemli değer olduğunun hatırlanması, düşünülmesini sağlamasını diliyorum bu dönemin. Hakan'la da benzer düşüncedeyim. Elbette hepimiz kendi mesleğimizle ilgili mekân örüntülerine, malzemelere ilişkin bir şeyler ön görmekteyiz. Bu dönem ayrıca sanal ortam iletişimini çok yoğunlaştırdı, normalde bizim çok tercih etmediğimiz, kullanmadığımız bir yol olmasına rağmen. Normal yaşama döndüğümüzde eskisi kadar uzak duramayabiliriz.

“Yaşamakta olduğumuz bu olağanüstü durumun dünya üzerindeki her şeyin biz insanlara ait olmadığının fark edilmesinde etkili olmasını umuyorum. Biraz daha yavaş, sakin, yeterince, ihtiyacımız kadar olgusunu canlandırmasının gerekli olduğu kanaatindeyim.”

Sibel Hanım'ın sunumu kendi adıma çok öğreticiydi. İlk başta dört aylık süreci çok güzel özetledi, onu dinlerken bu süreçte yaşadığımız şeylerin bazılarını unuttuğumuzu fark ettim. Şu anki Covid-19 sorunu bence hâlâ tıbbın çözüm getirmesi gereken bir konu, biz mimarlardan önce. Biraz Hakan gibi düşünüyorum ben de. Daha erken bizim için. Tıp bunu çözecektir ama bu yaşadığımız günlerden ileride yapacağımız tasarımlara mutlaka bir şeyler kalacaktır. Yine de şimdiden ne kalacağını kestirmek güç. Daha önce bir araştırma okumuştum, insanların en çok yapmayı sevdiği şeylerin ikincisi sosyalleşmek, arkadaşlarla bir araya gelmek, toplanmak. Bunu Covid-19'un değiştireceğini de zannetmiyorum. Sosyal ya da fiziksel mesafe dediğimiz, tıbbın bize önerdiği mesafenin çok geçici olduğunu düşünüyorum. Yine eskisi gibi eski mesafelerimize döneceğiz bence.

METİN KILIÇ